

[Niels Westerby.]

komme ind i valutavanskeligheder. Derfor vil jeg opfordre den højtærede arbejdsminister og regeringen til i høj grad at have opmærksomheden henvendt på en vis international koordination; ellers kan vore arbejdsløshedsbestræbelser godt komme til at løbe ud i sandet på trods af al den gode vilje, vi alle sammen har.

Dernæst et par betragtninger om det, vi gerne vil nå frem til. Vi ønsker, at alle, der uforskyldt har mistet deres arbejde, får en erstatning på omkring eller måske endda mere end 80 pct. Som et nødvendigt led i dette ønsker vi, at man så også får en særdeles effektiv arbejdsanvisning. Det må naturligvis aldrig være således, at en erstatning for tabt arbejdsfortjeneste bliver en sovepude for nogle medborgere, og hvis et sådant system skal virke retfærdigt og rigtigt, bliver vi selvfølgelig nødt til at koncentrere os om at få gennemført en effektiv arbejdsanvisning. Vi bliver derfor også nødt til at prøve på i hver by eller i hvert område at samle arbejdet i ét arbejdsanvisningskontor i stedet for aldeles spredt ud over en række kontorer. Den nuværende ordning er administrativt dyr og uheldig, men jeg tror heller ikke, den nogen sinde vil kunne blive rigtig effektiv.

Efter vor opfattelse bør det fortrinsvis være det offentlige og medlemmerne, der kommer til at betale for arbejdsløshedsunderstøttelsen. Man kan argumentere for, at arbejdsgiverne skal betale mere, og det bedste argument, man har på hånden, er vel, at det i fællesmarkedslandene er skik og brug, at arbejdsgiverne betaler meget store sociale bidrag også i tilfælde af arbejdsløshed, og så kunne man sige, at man kunne gå den samme vej her. Jeg tror dog ikke, at dette princip er rigtigt, for man kan vel ikke se bort fra, at det, om jeg så må sige, vil blive en omkostning i erhvervslivet, som hverken arbejdsgiveren eller lønmodtageren er særlig interesseret i, og derfor må det offentlige efter min mening bære sin væsentlige part af den del af udgiften, som medlemmerne ikke betaler.

Videre finder vi det uhyre vigtigt, at der er den størst mulige solidaritet mellem medlemmerne med hensyn til kontingentbetalingen, og der er efter lovforslaget gjort store fremskridt på dette område.

Endelig tror jeg, det vil være rigtigt at få indført én kasse, og jeg vil oven i købet sige en landskasse. Jeg ved godt, at der naturligvis er kommet en masse kasser frem, og de, der sidder ved disse kasser, holder vel af dem. Mange af dem har været pionerer, og jeg vil slet ikke underkende den indsats, der er blevet gjort. Men vi lever i en tidsalder, hvor vi skal være rationelle og have den billigst mulige administration, og derfor vil det være rigtigt at have én kasse. Ellers opnår man også bare for indviklede refusionssystemer mellem kasser og stat, og man kan måske til sidst opleve noget, der ligner det, som den højtærede indenrigsminister har måttet tumle med, nemlig den mellemkommunale refusion, som det for alle skikkelige mennesker — selv om de er meget begavede — kræver en meget stor arbejdsindsats at sætte sig ind i.

Endelig tror jeg, at det vil være rigtigt, at vi gennemfører lovforslaget så hurtigt, som det er forsvarligt af hensyn til arbejdet med de tekniske ting, men at vi i øvrigt også må se at få den endelige og fulde reform så hurtigt som overhovedet muligt, så vi kan få en tilfredsstillende løsning på arbejdsløshedsproblemet, som jo i perioder har været et af de største problemer i dansk indenrigspolitik.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg vil gerne først takke ordførerne for den positive modtagelse.

Der er visse forhold, som jeg for mit eget vedkommende har lagt megen vægt på i forbindelse med dette forslag. For det første, at der er tale om en enstemmig indstilling fra det udvalg, som har arbejdet med disse ting, og som kender disse problemer, og at arbejdsløshedskasserne er gået helt og fuldt ind for den ordning, som er foreslået. Jeg synes også, at afskaffelsen af den urimelige kontingentordning er noget meget vigtigt. Der har jo ikke været megen mening i, at man i nogle kasser kunne nøjes med et kontingent på 24 kr. om året, medens andre skulle betale 444 kr. for at få ganske de samme penge i understøttelse efter det forsikringsystem, vi har kendt indtil nu.

Jeg synes, at selv om der er tale om en foreløbig ordning, er vi alligevel kommet et vigtigt skridt på vejen henimod princippet om en rimelig erstatning for tabt arbejds-